

Neznane niso bile egiptovskim otrokom sedaj tako priljubljene slepe miši, tekanja za krogi, skrivanja i. t. d.

Pri deklicah so bile pa najbolj priljubljene — punčke. Te so bile pogosto prav umetno in dragoceno izdelane, tako imajo n. pr. v berlinskem muzeju eno, ki je prav močno pozlačena.

Razen tu navedenih so imeli egiptovski otroci še nebroj drugih iger in igráč, ki so se z njimi zabavali pred 4000 leti na bregovih mogočnega Nila. Če jih jim je nosil sv. Miklavž ali če so jih jim kupovali starši, o tem nam viri ne poročajo.

Ker so pa bili stari Egipčani modri možje, so vedeli, da človek toliko velja, kolikor zna. Otrokom so pač prav od srca privoščili pošteno zabavo, vendar so morali hoditi tudi v šolo in se pridno učiti. Šole so bile združene s svetišči in tudi poučevali so duhovniki, ki so bili pogosto tudi veliki učenjaki. V šolah so ostali ves dan, hrano so jim nosili z doma ali so jo pa dobivali v šoli. Urili so se v branju, pisanju, računstvu, zemljepisju in telovadbi. To so bile najnižje šole ali ljudske šole. Kdor je bil nadarjen in priden, tega so pa poslali starši na visoke šole, kjer so se poučevali tudi v zvezdoznanstvu, zdravilstvu in stavbarstvu. Kdor je dovršil tudi te z dobrim uspehom, je postal „pisar“, kar je pomenilo jako visoko odlikovanje. V začetku so otroci pisali na tablice, ki so bile prevlečene z voskom, in če je pisal učenec s trdo stvarjo po tem vosku, so se poznale raze. Ko je bila popisana vsa tablica, so jo ogreli, vosek se je omehčal in zalil vdolbine, in tablica je bila zopet rabna. Šele ko so bili v višjih šolah, ko so znali že dobro pisati, so rabili papyrus, ki je bil seveda dražji kot današnji papir. Poznali so tudi že šolske knjige. Šole so bile skupne za otroke bogatašev kakor tudi siromakov. Med ubožnimi in bogatimi otroki ni bilo razlike. Lenuha so strogo kaznovali, zakaj dobro so poznali pogosto resničen pregovor: „Šiba novo mašo poje.“ In tako so otroci z veseljem tekmovali med seboj za prvenstvo v znanju, ubogljivosti in lepem vedenju v šoli v radost staršev in učiteljev.

Kakor otroci vsekdar in povsod radi poslušajo mične pravljice, tako tudi egiptovski otroci v tem oziru ne zaostajajo za svojimi današnjimi tovariši. Kake so bile te pravljice, o tem pa poročam drugič.

A. S. PUŠKIN:

Zlato in jeklo.

Iz ruščine prevedel P. Strgulca.

„Moje vse,“ zlato je reklo.
 „Moje vse,“ je reklo jeklo.
 „Kupim vse,“ zlato je reklo.
 „Vzamem vse,“ je reklo jeklo.

